ANUL XIII No. 1692

4 PAGINI 3 LEI

Sâmbătă 18 Mai 1935

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe șase luni 500
Instituțiuni, Cluburi și Proprietari 2000

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2 — BUCUREȘTI.
Fondatori: E. EMILIAN și E. MUNTEANU Director: AL. MUNTEANU Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPĂ TARIF
Telefon: Direcție 3.26.80 Administrație 3.26.60 Redacție și Provincie 3.26.69

Mai multă decență!..

—xox—

Este indiscutabil. Rugbyul a făcut la noi progrese certe și îmbucurătoare.

Progresele acestea n'au fost constatate în... înfrângerea suferită de echipa națională, la Milano. Nici în capotările din regiunea excelentului vin de Bourgogne. Nici chiar, în victoriile din Franța. Căci, progresele nu pot fi gradate de o victorie, uneori incidentală.

La șosea însă, jocul este din ce în ce mai stilizat, mai viu, mai tehnic și mai clar. O primă dovadă de progres. Iar ruinele pe care U.F.S.R.-ul se încăpățânează să le numească încă «tribună» sunt din ce în ce mai populate.

Ori, tocmai în asistențele acestea, în numărul din ce în ce mai mare și mai entusiast de spectatori avem impresia că pot fi constatate progresele rugbyului.

Dela vechea atmosferă de pustiu și indiferență — o lamentabilă Sahară a rugbyului românesc — partidele dela șosea au ajuns la o popularitate care crește zilnic. La un răsunet din ce în ce mai zgomotos. La un succes mărit în fiecare Duminecă, și porniț să cimenteze rugbyului o popularitate de care are neapărată nevoe.

Tribunele nu mai sunt goale. Existența casierului la intrare, nu mai este inutilă. Incasările nu mai totalizează duminical câtiva poli filantropici și inutili. Iar echipele nu mai au nevoe să se încurajeze singure.

In atmosfera dela șosea a rugbyului a intervenit o subită și importantă modificare. O admirabilă ameliorare pornită să ozoneze copios ascensiunea acestui sport, blocat multă vreme într'o existență searbădă și anonimă.

Tribunele sunt din ce în ce mai pline. Casierul dela intrare luptă vitejește să pridideasscă încasările. Incasările ating sume din ce în ce mai interesante. Iar echipele au suporteri din ce în ce mai mulți, mai diferiți și mai entusiaști.

La șosea, în bârlogul rugbyului, s'au schimbat aproape toate lucrurile. Un singur aspect a rămas acelaș. Neclintit, imbatabil și stupid. Exasperant de aspru și de jenant: mizeria în care sunt obligați să se desbrace jucătorii și lamentabila lipsă de organizare și de control.

Ca și acum câțiva ani, când tribunele erau goale, jucătorii își fac grămadă hainele pe iarbă și umblă cu nădragii în mână, trăgând de baerile izmenelor să salveze o urmă de îmbrăcăminte și de decență.

Printre spectatori, printre oamenii vechi sau recent câștigați pentru rugby, printre bărbați și femei, jucătorii sunt obligați să apară goi sau în nădragi, într'o îngrămădeală inevitabilă și jenantă.

Iar spectatorii, cari sunt obligați să suporte spectacolul acesta de periferie sportivă se dedau — din pricina lipsei de control — la scene din ce în ce mai penibile. Invadează terenul, împiedică jocul, lovesc arbitrul și colaborează la o indisciplină și o penibilă învălmășeală pe care până acum, nu și le puteau îngădui decât jucătorii.

Cu tot progresul marcat de rugby, încasările dela șosea n'au realizat încă sumele necesare terminării tribunei și a îngrădirii terenului cu sârmă.

Știm, desigur.

Dar, chiar cu cât se încasează, dar numai cu cât s'a putut economisi din încasările de până acum, tot s'ar putea face ceva: cel puțin o bară de lemn care să despartă terenul de tribune și mai ales câteva cabine de lemn, cari să sfârșească penibila promenadă printre spectatori, a jucătorilor cu baerile nădragilor în protap.

O oarecare decență, acum când tribunele au început să fie din ce în ce mai populate, n'ar fi de prisos!..

George Fulga

Criza dela Moto Club a fost soluționată

Federația de specialitate și-a spus cuvântul

Intr'un articol precedent am arătat că, în sânul comitetului Moto clubului român s'au ivit noui disensiuni, noui neînțelegeri pe chestiunea conducerii.

Activitatea președintelui grupării motocicliste a fost pusă din nou în discuție — pentru a câta oară? — și de rândul acesta, semnalul a fost dat de secretarul general al formației care a pus pe hârtie, acuzații grave, concretizate într'un raport înaintat Federației române de motociclism.

Forul s'a sesizat și a încredințat sarcina anchetării cazului, unei comisiuni formată din d-nii colonel Teodor Săulescu, B.B. Asan și Marin Moraru, cărora le-a fost alăturat d. ing. Ion Salaru.

ADUNAREA GENERALA A FOST LEGALA

Printre acuzațiile aduse președintelui figura aceia de a fi condus desbaterile unei adunări generale ilegal întrunită și care alesese noul comitet, fără ca votanții să fi fost la curent cu cotizațiile.

Studiindu-se cazul s'a constatat că membrii cu drept de vot ai adunării generale, dețineau chitanțe de plata cotizației dar nu achitaseră sumele, astfel că visternicul MCR-ului era deschis cu o sumă de vreo 8000 lei.

In fața acestei situații comisia a opinat pentru convocarea unei adunări generale extraordinare, dar supunând chestiunea unui grup de avocați, aceștia au declarat că adunarea generală dela 31 Ianuarie este valabilă, întrucât membrii votanți dețineau chitanțe și ca atare aveau dreptul de vot. Că există în litigiu o sumă neacoperită, aceasta nu interesează decât comitetul Moto clubului si comisia de cenzori, singura îndreptățită să facă lumină în gestiunea financiară.

Ca atare acest capăt de acuzație nu a rămas în picioare.

MOTOCICLETA LUI UROIC

Cu prilejul Balcaniadei motocicliste de tristă memorie și desfășurată în cursul anului 1933, s'au ivit unele neînțelegeri financiare între organizatorul competițiunei și motocicliștii jugoslavi cari păgubiseră cu o sumă oarecare pe promotor, o persoană particulară care a organizat Balcaniada pe cont propriu.

Și pentru a fi pe placul acestei persoane, președintele Moto clubului, de acord cu un comitet de paie, a reținut drept despăgubire pentru organizator, motocicleta alergătorului Uroic.

Jugoslavii au protestat la timp în această gravă chestiune, dar litigiul nu s'a soluționat întrucât se cerea, în locul mașinei, o despăgubire în bani.

In timpul cât motocicleta a fost «poprită», ea a fost dată spre utilizare mai multor alergători și a suferit, cu acest prilej, unele degradări.

Comisia Federației române de motociclism, dându-și seama de gravitatea acestei chestiuni, a decis repararea în perfecte condițiuni a motocicletei și punerea ei la dispoziția legației jugoslave, care să o expedieze la urmă.

TAXELE CATRE F.I.C.M.

O chestiune care denotă lipsa de constinciozitate a comitetului Moto clubului, este aceia a neachitării taxelor către Federația internațională motociclistă. Intr'adevăr, Moto clubul nu și-a achitat aceste obligațiuni, din 1931.

FICM-ul a adus acest lucru la

(Continuare în pag. II-a)

Mai bine mai târziu...

F. C. Wien a învins Venus cu 3-2 (2-0) după o partidă emoționantă

—ooXoo—

Performanța e și nu e senzațională. Venus a prezentat o echipă incompletă și a pierdut pe drept

Inevitabilul s'a produs deci. F. C. Wien a câștigat. Mai târziu și mai bine, căci ziarele austriace cari au bagatelizat cele două anterioare victorii românești, vor acorda o largă atențiune și vor intitula cu emfază amănuntele acestui joc: «F. C. Wien hat den rumänischen meister besiegt» — F. C. Wien a învins pe campionul Romântei. Și cele două înfrângeri vor fi uitate, pentruca să rămână numai victoria asupra campionilor.

Spuneam însă mai sus: inevitabilul s'a produs. Și n'am aruncat o vorbă în vânt. Dela primul până la ultimul joc am așteptat această victorie. Nu s'a ivit în matchul cu Unirea, am așteptat-o pentru a doua zi; nu s'a produs nici în fața Ripensiei; am așteptat-o pentru eri.

Decât? Pentrucă noi, singurii poate, n'am desestimat valoarea oaspeților, n'am ignorat că F. C. Wien este o echipă din prima ligă austriacă și, ca atare, susceptibilă de performanțe bune.

E drept, după înfrângerea din fața Unirei Tricolor, obținută în condiții cu totul ușoare pentru oborenii, n'am pus la îndoială decât în parte, succesul Ripensiei. Dar Miercuri seara, vienezii au jucat bine o repriză. Atât de bine încât le-am întrezărit posibilitățile.

Și eri, mergeam până acolo, încât nu excludeam victoria oaspeților. Cu

PETEA VALCOV

atât mai mult cu cât știam — o aflasem dela însăși jucătorii vienezi — întraseră în teren cu dorința fermă de a câștiga. De a smulge un premiu. Și de a nu risca interzicerea turneului, căci e știut că Hugo Meisl nu admite sub nici un motiv performanțe proaste în turneele echipelor austriace.

Și eri, F. C. Wien a jucat. Footbball în toată accepția cuvântului, football specific austriac, cu combinații uluitor de precise la cari colaborează toate compartimentele. Și o iuteală de execuție pe care numai technica desăvârșită — technică pe care noi n'o avem încă — o explică.

O VICTORIE PE DEPLIN MERITATA

Victoria n'a fost obținută prea ușor. Căci Venus e adversar pentru oricine, pentru oricare echipă. A fost, muncită, a fost realizată cu prețul unor eforturi istovitoare, dar a fost meritată. Pe deplin meritată.

In primul rând pentrucă vienezii au fost superiori în jocul de câmp și în eficacitate. Și apoi, fiindcă Venus a făcut o partidă slabă. In special apărarea. Este însă probabil că jocul acesta slab să fi fost forțat de adversar. Ce e însă cert și ce nu se poate ignora atunci când se cântărește performanța, este că Venus s'a prezentat cu o echipă în care lipsiau Constantinescu — înlocuit timid de Cristoloveanu și apoi Stanciu — și Vogel.

In aceste condițiuni, Venus are scuze.

Independent însă de acest handicap, Venus a păcătuit mai ales din pricina autoîncrederii cu care a abordat jocul. Și Venus este o echipă

(Citiți continuare în pag. 3-a)

Savantul în football

—xox—

In «*Adevărul*» de aseară, d. Demostene Botez semnează la rubrica sa permanentă «Comedia umană», următoarele spirituale rânduri:

Nimeni n'ar putea crede că în materie de football, unde totul depinde de picioare și numai în mod incidental de cap, pot să existe savanți. Și cu toate acestea există. Bine înțeles că aceștia n'au atins mingea de când sunt ei. Sunt deci savanți puri. Cunosc însă enciclopedia foot-ballului, adică partea teoretică și informativă.

Ei sunt detentorii acelei taine mari pe care o deține piciorul cu bacanc. Știința lor nu este încă scrisă. Ea circulă din gură în gură, asemeni marilor opere literare, asemeni Mioriței. Savantul foot-ballistic este astfel mai mult născut decât făcut. E un savant care-și fabrică singur știința, asemeni viermelui de mătasă. Ca orice savant în oricare altă știință, și acesta are terminologia lui specială, cu care se pot preciza noțiunile subtile ale științei sale. N'am crezut niciodată că picioarele pot dat naștere la o știință, alta decât una anatomică. Și cu toate acestea eri, am căzut, între spectatori alături de un asemenea savant.

Mai întâi, mi s'a părut, instinctiv, un tip suspect și neobișnuit. Se cunostea în el omul sigur pe sine. Am fost dela început intimidat. Pentru mine savanții au un prestigiu care-mi ia orice curaj odată cu facultatea vorbei. Imi rămâne numai curiozitatea insistentă de a-i observa. Il priveso lung și atent ca pe niște specimene aparte.

Savantul foot-ballistic este o persoană foarte suficientă. Dacă alte științe, și cunoașterea altor adevăruri, cu cât sunt mai aprofundate, cu atâta dau loc la mai mari îndoeli, savantlâcul foot-ballistic dă încredere de sine și siguranța că tot ce trebue știut în chestie, se știe. Savantul meu sportiv era complect și sigur ca un dicționar, ca o enciclopedie

Inainte de a se începe jocul, a dat tovarășului din stângă vre-o câteva informațiuni asupra echipei vinezе. A stabilit ierarhii în termeni tehnici așa de obscuri pentru mine încât la un moment dat am fost înclinat să cred că face filozofie pură.

Știa vârsta și biografia fiecărui jucător, cu o parte anecdotică și cu statele de serviciu în marea luptă a foot-ballului. Era un tip de ordine un tip social eminent. Totul era aranjat pe clase. Iar atunci când spunea de un jucător că este de «clasă mare», ceiace de altfel recunoștea foarte greu și foarte rar, o spunea cu o gravitate absolut impunătoare.

Ceiace mi-a distrus spectacolul nu au fost aceste prefațări din care nu am reținut nimic pentru ca să-mi altereze plăcerea, ci atitudinea din timpul jocului.

Savantul meu a fost un om nenorocit. Se vede că așa este destinul, ca tot ce-i savant să sufere nu atât pentru ei, dar prin mediocritatea restului omenirei. Au fost faze și combinațiuni de joc care m'au entuziasmat. Ca spectator, dacă nu devii puțin copil, n'ai ce căuta acolo. La toate, savantul a rămas de-o indiferență distantă și omogenă. Nimic nu-l impresiona, nimic nu-l scotea dintr'un calm uniform și mort. La un moment dat, expansiv, am început să aplaud și să strig. Savantul, lângă mine, era acelaș, imperturbabil. M'am recules, cu oarecare jenă. Mi-am dat seamă că, în fond, entuziasmul meu înseamnă lipsă de cunoștințe și incapacitate de a selecționa subtilul. Era o modestie de pretenții. Nu ceream mult dela jucători. Eram inferior.

Și cu toate acestea, fără nici o subiectivitate, am preferat după accia atitudinea și bucuria mea.

Savanții aceștia sunt așa de nenorociți și de triști, tocmai fiindcă știu atât de multe și nu-i mai satisface nimic, încât, în sinea mea i-am plâns cu sinceritate și compasiune. Superioritatea și cunoașterea în orice materie, duce la o tragică situație. Savantul era parcă izolat. El n'a putut să aibă nici o clipă de mulțumire și fața lui n'a avut nici o contracțiune. A asistat cu-o tragică indiferență. Și asta fiind că el adâncea sensul filosofic al fiecărei lovituri de picior și subtilitatea fiecărei traectorii pe care o descria mingea.

Iar eu, necunoscător și fără știință, mă bucuram ca un copil Și-am înțeles abia acum, dela savantul în foot-ball cât de curate și de mari pot fi bucuriile ignoranței

Demostene Botez

Pe O. N. E. F., la o ședință de antrenament

—xox—

O după amiază caldă cu un cer senin, ca o reclamă indicând un peisagiu din Mediterana.

Soarele, lucitor ca o companie de pompieri la 10 Mai, înfige sulițî de foc în scăfârliile celor ce au pornit pe asfalturi la ora aceasta, când prin mahalale, oamenii cumsecade își mai consumă siesta.

Ne ducem la O.N.E.F. într'o mașină Ford, desigur cea dintâi care a trecut oceanul, care geme, suflă și oftează, dar urcă cu nădejde dealul Arsenalului, unde statuia pompierilor a înțepenit, în eroic avânt.

Incă vre-o câțiva pași și mașina își dă ultima suflare. Porțile stadionului, văduvite de prostia controlorilor ne primesc cu indiferență.

De jur împrejur nimeni. Nici măcar un lătrat de câine, așa cum se obișnuește în toate descrierile poetice ale singurătății. Numai clădirile care dorm toropite în poleiala soarelui și ceasul depe turn, care bine înțeles merge prost.

Dar jos, pe largul careu verde proaspăt, pe care soarele îl mângâie dornic, forfotește viața. Cârduri-cârduri de pitici, gonesc, aleargă, sar, sau se hârjonesc în jurul unui balon, care văzut de sus, pare o bilă din acelea cu care se joacă copiii, asvârlită de un ghidus în imensitatea verde a postavului unui biliard academic.

Antrenament. Cuvânt scump în dicționarul tuturor sporturilor, cheie de boltă în cariera tuturor celor născuți să domine mulțimi, cu largul umerilor sau cu sprinteneala de săgeată a picioarelor.

Coborâm.

Două șiruri de barbacoți ascultă cu guri căscate de uimire și emoție, cuvintele unui om în flanelă albă și nădragi, în care cu multă greutate reușesc să deslușesc pe bunul prieten Camil Morțun.

Așa dar Camil Morțun, profesor de gimnastică, în exercițiul nobilei sale profesii, comandând un pluton de prichindei, dela nu știu care școală comercială de grad inferior, pe care îi inițiază în tainele atletismului — capitolul asvârlirea cu sulița.

— Prin urmare sulița sau javelotul, servește la aruncare...

Flancul stâng al prichindeilor se agită în panică. D. profesor observă și în necunoștință de cauză, se crede dator să intervie.

— Sulița sau javelotul... Ce faceți acolo mă?

— Să trăiți don profesor.. Pintilia strică aerul.

Pintilie care a transportat asemenea urâte năravuri în aer liber, prezintă o față roșie specă de rușine, în care înoată un incomensurabil număr de pistrui.

— Să trăiți don' profesor!... eu ascultam la.. aia... la javelot.. Nu eu, dar Rădulescu a stricat aerul.

Chestiunea a rămas în suspensie și vinovatul nu și-a luat pedeapsa, căci profesorul a socotit nedemn cu menirea sa, să se amestice în asemenea detalii.

Il caut zădarnic pe d. locot. Chinie. Desigur că își lustruește decorațiile și nasturii la tunica, în care va apărea marțial și speriat în mijlocul terenului în ziua de 8 Iunie.

Până una alta, șeful său de cabinet — un gardian cu mustață șmecheră — veghează grijuliu asupra imensului platou de iarbă, în simetria verde a căruia picioarele echipelor Juventus și Macabi la antrenament, bat năbădăios ca la o năvălire barbară.

Pe margini suporterii. D. Leonte Silbermann care își mănâncă din ochi jucătorii și d. Beilis, care în calitate de consilier technic, le-a întors spatele ca să nu-i mai vadă.

Deodată jocul se oprește. Totuși n'a fluierat nimeni, nu s'a rănit nimeni nici d. Beilis nu s'a întors cu fața. Jucătorii își aranjează frizurile și își îndreaptă tricourile pe arcul bărbătește întins al piepturilor.

Ce s'a întâmplat?

S'a oprit și soarele care se juca într'un colț transformând o doniță

(Continuare în pag. II-a)

Un singur concurent în Cupa Ionel Ghica

—xox—

Inscrierile în cupa aviatică «Ionel Ghica», competițiune care implică înconjurul României, se închid în ziua de 31 Mai.

Până în prezent însă nu și-a prezentat adeziunea, decât un singur echipaj, acela format din d-nii: Georges Bourlaton și inginer Ionel Cociașu.

Acești doi sburători vor participa la bordul unui avion «Caudron» de patru locuri, a cărui rază de acțiune este de 2000 km. și a cărei viteză nu depășește 200 km. pe oră.

De notat că participanții sunt obligați să aterizeze pe aerodromurile orașelor limitrofe ale țării și anume: Iași, Cernăuți, Cluj, Arad, Turnu Severin, Constanța și București.

Din sursă particulară aflăm că vor participa la această competițiune și două avioane militare P. Z. L. dintre care unul va fi pilotat de căp. Leu Romaniteanu.

Cupa «Ionel Ghica» se află în posesia lui Constantin Cantacuzino, care va concura deasemenea. Va veni special dela Paris, în acest scop și este foarte probabil că va renunța la raidul proectat la Moscova, în compania d-lui Valentin Bibescu, președintele Federației internaționale aeronautice.

Escadrila română se află la Kartum

—xox—

Din cauza unor neprevăzute și neașteptate intemperii, escadrila română care a efectuat traversarea Africei, a aterizat la Kartum, de unde a anunțat subsecretariatul aerului că cele trei echipaje se găsesc în perfectă stare fizică și morală. Materialul deasemenea.

Până la București, escadrila mai are de efectuat etapele: Aosnan—Cairo—Adana—București.

In cursul zilei de astăzi, d. N. Caranfil, subsecretarul de stat al aerului, va avea o convorbire telefonică cu comandantul Jienescu, șeful expediției.

Un match triunghiular de tennis Belgrad-Sofia-București

O ofertă a federației bulgare. Turneul se va desfășura în Iunie la Sofia

Federația noastră de tennis a primit o interesantă ofertă care va permite tennisului românesc, atât de sărac reprezentat în competiții de anvergură internațională, să se manifeste într'un concurs de reală atracție.

In cursul zilei de eri a venit în Capitala noastră d. Surugieff, secretarul federației bulgare de tennis.

UN CONCURS INTER-BALCANIC

D. Surugieff a avut o întrevedere cu d. ing. Caracostea în cursul căreia i-a expus un interesant proect al federației bulgare.

Este vorba anume de înființarea unei competiții anuale inter-balcanice, specială pentru tennis, în care să concureze deocamdată reprezentativele tennistice ale capitalelor României, Jugoslaviei și Bulgariei.

D. Gr. Caracostea a găsit proectul interesant și a promis adeziunea federației noastre.

IN CE CONSTA TURNEUL

Prima desfășurare a competiției urmează să aibe loc în cursul lunei Iunie — adică în cadrul Balcaniadei — la Sofia.

Vor participa reprezentativele Bucureștilor, Belgradului și Sofiei.

Formula competiției va fi aceia a Cupei Davis.

Azi începe turneul pentru Cupa Davis

AMSTERDAM 16 (Rador). — Mâine încep jocurile internaționale de tennis pentru Cupa Davis, între echipele reprezentative ale Japoniei și Olandei. Turneul se termină în ziua de 19 Mai.